GARDİYANLAR

KISIM 1 • KUTSAL SAVAŞ

GÜRKAN KAYMAKÇI

TİLKİ Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Gardiyanlar - Kısım 1
Kutsal Savaş
Gürkan Kaymakçı

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: İpek Kocaman
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Merve Ökten

1.Basım, İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-8579-18-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

GARDİYANLAR - KISIM 1
KUTSAL SAVAŞ

Gürkan Kaymakçı

Ön söz

Tarihin derinliklerine gizlenmiş, yazılmamış bir savaşın izlerini taşıyoruz. Bu savaş ne fetihler kitabında yer alır ne de resmî kroniklerde adından söz edilir. Çünkü bu savaş, görünmeyenle yapılan bir mücadeledir. Gecenin sisinde yankılanan dualarla, karanlıkta yankılanan çığlıklar arasında bir çizgide yaşanır. O çizgi, Gardiyanlar'ın yürüdüğü yoldur.

Bu roman yalnızca bir hayal ürünü değil; inançla yoğrulmuş, kültürel hafızamıza işlemiş efsanelerden, tarihî olaylardan ve halk arasında fısıltıyla aktarılan anlatılardan doğdu. İslamî ögelerle harmanlanmış bu kurgu, vampirlerden cinlere, eski Türk mitlerinden Mezopotamya'nın karanlık sırlarına kadar uzanan bir hikâyeyi anlatır. Fakat bu sadece bir korku hikâyesi değildir; bu, bir direnişin, bir inancın ve kadim bir görevin öyküsüdür.

Gardiyanlar, bir tarikattan, bir ordu birliğinden ya da bir istihbarat örgütünden daha fazlasıdır. Onlar, çağlar boyunca gölgelerle savaşanların ismidir. Kılıçlarıyla olduğu kadar dualarıyla, bilgileriyle olduğu kadar yüreklerindeki nurla savaşanların…

Bu kitabı yazarken geçmişin kadim metinlerini, halk hikâyelerini, İslami geleneğin metafizik katmanlarını ve modern şehirlerin saklı çürümelerini bir araya getirmeyi amaçladım. Can, Seda, Emrah ve küçük Asiye… Onlar sadece karakter değil, aynı zamanda hepimizin içindeki karanlığa karşı direnen yönümüzdür.

Bu sayfaları çevirdiğinizde, sadece bir hikâye okumayacaksınız. Aynı zamanda karanlıkla yüzleşen bir topluluğun, inancını terk etmeyen bir avuç insanın, gölgelerle örülü sokaklarda dua ile yürüyenlerin mücadelesine tanık olacaksınız.

Çünkü bazı savaşlar görünmezdir.

Ve bazı savaşçılar asla anılmaz sadece görevi sürdürür.

Kitaptaki bütün ritüel ve karakterler tamamen kurgu ürünüdür, gerçeği yansıtmamaktadır.

Gürkan Kaymakcı

İstanbul, 2025

1.Bölüm – Karanlıkta Doğanlar

Bozkırın Karanlığı

Milattan önce 200 yılı…

Orta Asya'nın uçsuz bucaksız bozkırları, gündüzleri parlak güneşin altında altın bir deniz gibi parıldarken, geceleri gökyüzünün sonsuz maviliği yerini soğuk ve sessiz bir karanlığa bırakıyordu. Rüzgâr, geniş bozkırı sessizce aşarak kuru otları hışırdatıyor, uzaktaki dağların gölgeleri bozkırın üzerine ağır bir karanlık gibi çöküyordu. Bu topraklar, binlerce yıldır göğe tapan Türk boylarının yurdu, atalarının mezarı ve kaderiydi. Gök Tengri'nin kudreti bazen sert bir rüzgâr, bazen de doğanın her an yeniden doğuşu olarak yansıyordu.

Gecenin sessizliği, derin ve huzurlu bir dinginlik gibi başlasa da bozkırda yaşayan herkes bilir ki ay ışığının bile korkup saklandığı karanlık köşeler vardır. Abasılar, lanetli varlıklar, ruhları çekip karanlık aleme sürükleyen gölgeler, geceleri köylerin etrafında sinsice dolaşırdı. İnsanların kalpleri, korkunun soğuk

eliyle sıkışır; kadınlar ve çocuklar evlerinin kapılarını sıkı sıkıya kilitler, yaşlılar ellerini semaya açarak Gök Tengri'den koruma dilerdi.

Kurtların uluması bozkırı yarar, geceyi delip geçen vahşi sesler korkuyu büyütürdü. Bu korku sadece fiziksel değildi; ruhları da esir alan, insanın içindeki karanlıkla yüzleşmesini zorunlu kılan bir derinlik taşıyordu. Kimi zaman bir adamın içindeki cesaret kırılır, kimi zaman ise bir çocuğun masumluğu karanlıkla boğuşur hale gelirdi.

Teoman, genç bir savaşçı olarak, sadece kılıcıyla değil, yüreğindeki inançla da bu karanlığın karşısına çıkmayı öğrenmişti. Her sabah doğan güneşi, bir umut olarak görür; gece çöktüğünde ise dualarıyla kendini güçlendirirdi. İçinde, karanlığın derinliklerinde saklanan bu kötülüğe karşı koyma azmiyle yanıyordu. Fakat savaşın sadece dış tehditlere karşı değil, kendi içindeki korku ve şüphelerle de verilmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Geceyi saran sessizlik içinde, Teoman'ın zihninde geçmişin görüntüleri beliriyordu. Atalarının mücadelesi, Gök Tengri'nin kutsal mesajları, halkının umutları… Bazen yalnızca bu düşüncelerle kendini motive eder, bazen de kaygılarının içinde boğulurdu. "Ya başarısız olursam?" diye düşünür ama hemen ardından Gök Tengri'nin sonsuz göğüne bakar, oradaki ışığı kendi içinde yeniden bulurdu.

Teoman'ın Seçilişi

Bozkırda yeni bir gün doğarken, güneşin ilk ışıkları, sarı ve turuncunun sıcak tonlarıyla ufku yavaşça boyuyordu. Kuşların cıvıltısı, rüzgârın hafif uğultusuyla birleşerek bozkırın uyanışını müjdeliyordu. Fakat köyün meydanında toplanan kalabalığın

yüreğinde huzurdan çok endişe vardı. Çünkü karanlık, sadece geceleri değil, gündüzün aydınlığına da sızmaya başlamıştı.

Mete Han, güçlü ve bilge lider, ulu tahtından indiğinde sessizlik daha da derinleşti. Yüzündeki çizgiler, uzun yılların yükünü taşıyor; gözlerinde hem kararlılık hem de derin bir bilgelik parlıyordu. Elini havaya kaldırdı, sesinin gücüyle etrafı saracak şekilde konuşmaya başladı:

"Gök Tengri'nin huzurunda toplandık. Bozkırın kalbinde karanlık büyürken bizler ona karşı duracak yeni bir ışığa ihtiyacımız var. Korkuya kapılmak yok! Cesaret ve inançla ilerleyeceğiz."

Köyün en cesur gençlerinden biri olan Teoman, kalabalığın arasından dikkatle dinliyordu. Yıllardır kendini eğitmiş, hem kılıç ustalığını geliştirmiş hem de ruhani bilgilerle donanmıştı. Ama bu çağrı, onun için bir sınavdı; sadece güçle değil, yürekle de ölçülecek bir sınav.

Mete Han, yanındakilere işaret etti. Teoman, yavaş ama emin adımlarla öne çıktı. Tüm köyün bakışları üzerindeydi; hem umut hem de beklenti doluydu. Mete Han'ın sesi, derin ve güçlüydü:

"Teoman, bozkırın koruyucusu olmak kutsal bir görevdir. Sadece kılıcınla değil, kalbinle de bu karanlığa karşı duracaksın. Seçim seninle. Bu yol tehlikelerle doludur; ancak inanç ve cesaretle yürürsen, Gök Tengri seninle olacaktır."

Teoman'ın kalbi hızlı atıyordu; bedenindeki heyecanla karışık bir korku vardı. Ama gözlerindeki ışık sönmemişti. Diz çöktü, ellerini açarak Gök Tengri'ye dua etti. Sessizlik içinde gökyüzüne baktı; göklerin maviliği, bir anlığına ona güç verdi.

"Ey Gök Tengri, yüce yaratıcı, eğer bu görevi bana lâyık görürsen, canımı ve ruhumu adıyorum. Bozkırın ve halkımın koruyucusu olacağım. Karanlığı yeneceğim, ışığı getireceğim."

Mete Han başını hafifçe salladı ve yüksek sesle devam etti:

"Gardiyanlar doğuyor! Artık bu kutsal yolda sen ve seninle yürüyenler, bozkırı karanlığın pençesinden kurtaracak. Yolun açık, kalbin cesur olsun."

Kalabalıktan duyulan alkışlar ve dualar, Teoman'ın üzerine adeta kutsal bir aura gibi yayıldı. O an, sadece bir genç değil, yüzyılların kaderini omuzlarında taşıyan bir savaşçı doğmuştu. Ancak Teoman'ın içindeki düşünceler, sadece zafer ve cesaretle dolu değildi. Görevinin büyüklüğü, yanında getirdiği yalnızlık ve fedakârlıkların farkındaydı. Bozkırın genişliğinde bir koruyucu olmak hem kutsal hem de yalnızlıktı.

Gece çöktüğünde, yalnız başına oturduğu tepenin üzerinde, gökyüzündeki yıldızları seyrederken düşündü: "Bu yolda düşmanım sadece dışardaki karanlık değil, içimdeki korku ve şüpheler olacak. Ama Gök Tengri'yi yanımda hissettiğim sürece, hiçbir güç beni yenemez."

Ve böylece, Teoman'ın seçilişi, sadece bir başlangıçtı. Kaderin çizgileri onun etrafında örülüyor, bozkırın derinliklerinde kutsal savaş için yeni bir ışık doğuyordu.

Köyün meydanında toplanan yaşlıların duaları, gençlerin sessizce dinlediği hikâyeler, her biri ona bir güç kaynağıydı. Çünkü bu topraklarda inanç sadece sözcükler değil, yaşamın kendisiydi. Teoman, kalbindeki bu inancı zırh gibi kuşanarak, kılıcını çektiğinde artık sadece bir savaşçı değil, kutsal bir koruyucuydu. Her hamlesinde, Gök Tengri'nin adaleti ve merhameti vardı.

Bozkır, yüzyıllar boyunca bu mücadelelerin sessiz tanığı olmuştu. Her rüzgâr, her yıldız kayışı bu kutsal savaşın izlerini taşırdı. Teoman, içinde taşıdığı bu mirasın farkındaydı. "Karanlık

ne kadar derin olursa olsun," diye fısıldadı kendi kendine, "Gökyüzünün sonsuz maviliği her zaman kazanacaktır."

Ve böylece, Mete Han'ın emriyle başlayan bu kutsal görev, Teoman ve onun seçkin savaşçılarıyla devam etti. Bozkırın sessizliği artık sadece korku değil, direnişin ve inancın sesiyle doluydu.

İlk Savaş

Gecenin kara pelerini bozkırı örtmüştü. Ay, ince bir hilal hâlinde gökyüzünde titrek bir ışık saçıyordu. Rüzgârın uğultusu, kurumuş otları savuruyor, uzaklarda kurt ulumaları bozkırın sessizliğini bölüyordu. Teoman ve beraberindeki seçkin savaşçılar, kara gölgeler gibi ağaçların arkasında pusuda bekliyordu.

"Onlar geliyor," dedi Teoman, sesini alçak ama net tutarak. "Abasılar sürüsü geceyi avlıyor. Bugün onların son gecesi olacak."

Yanındaki savaşçılar, ellerinde kılıçları ve kutsal muska benzeri tılsımlarla sessizce onayladı. Herkesin yüzünde kararlılık ama içlerinde derin bir korku vardı. Çünkü bu düşman, sadece etten kemikten değil; ruhlardan beslenen bir lanetin kendisiydi.

Gölgeler arasında hareket eden Abasılar, önce sessizce köylerin etrafını sardı. Korku ve çaresizlikle titreyen insanlar evlerine kapanmıştı. Abasılar'ın soğuk nefesi geceyi bir kâbusa çevirdi.

Teoman, uzaktan gelen çığlıkları duydu. Karanlığın içine çekilen ruhların çaresiz feryatları bozkırı titretiyordu. Gözleri karanlıkta parlayan o lanetli varlıklara odaklandı. Aniden, bir çocuk çığlığı yükseldi; küçük bir kızın ruhu, Abasılar'ın soğuk pençeleri arasında büzüştü ve görünmez bir iplik gibi karanlık aleme çekildi.

Teoman'ın yüreğinde soğuk bir sızı belirdi. "Durmayın! Onları durdurun!" diye bağırdı. Savaşçılar hemen kılıçlarını çekti, kutsal dualar eşliğinde Abasılar'a saldırdılar.

İlk kurt adam ortaya fırladığında Teoman kılıcını çekti. Metalin parlaklığı ay ışığında yansıdı ve keskin bir ışık hüzmesi oluşturdu. Pençeleriyle hızla saldıran yaratığı ustaca savuşturdu, karşılık vererek tek bir hamlede düşürdü.

Savaş başladı; kılıçların şakırtısı, kurt ulumaları ve Teoman'ın dualarının yankısı bozkırı sarıyordu. Her darbede karanlık varlıklar birer birer yere yığılıyordu ama sayıları hiç azalmıyordu. Savaş, sadece bedenlerle değil, ruhlarla da yürüyordu.

Bir an, Teoman'ın gözleri kırmızı parlayan Abasılar'ın en büyüğüne takıldı. Karanlık, onun varlığını bozkırda daha da yoğunlaştırıyordu. Teoman, iki eliyle kılıcını kavradı, içindeki tüm gücü toplayarak adım attı.

"Gök Tengri'nin adıyla!" diye bağırdı, kılıcını yukarı kaldırdı ve karanlığın kalbine bir darbeyle indirdi. Karanlık varlık acı bir iniltiyle dağıldı, bozkır bir an için sessizliğe büründü. Ama zafer geçiciydi. Teoman, savaş alanına bakarken biliyordu ki bu karanlık güçler geri çekilse de asla tamamen yok olmazdı. Bozkırın kaderi, onun ve artık "Gardiyanlar" adını alacak olan seçkin savaşçıların omuzlarındaydı.

Teoman, kamp ateşinin etrafında yorgun savaşçılara döndü. "Bugün sadece bedenlere değil, ruhlara da hükmeden bir karanlığı yendik. Bundan sonra biz, bu karanlığın karşısındaki kalkan, Gök Tengri'nin iradesinin eli olacağız. Gardiyanlar olarak anılacağız. Bu kutsal görev, atalarımızdan bize miras kaldı. Onu yaşatacağız."

Savaşçılar birbirlerine baktı; gözlerinde artık sadece korku değil, bir amaç ve inanç ışığı vardı. O gece, yalnızca bir zafer değil; kutsal bir koruyucu ordusu doğmuştu.

Teoman, geceyi izlerken rüzgârla gelen dualaın bozkırın sonsuzluğunda yankılandığını hissetti. Karanlık ne kadar güçlü olursa olsun, inançla örülü bu kalkan onu yenecekti.

751 yılı… Talas Savaşı'nın ardından Türkler, kadim inançlarından koparak yeni bir hakikate yöneldiler: İslam. Bu dönüşüm yalnızca toplumsal yapıları değil, yüzyıllardır karanlıkla savaşan Gardiyanlar'ın da misyonunu kökten değiştirdi.

Bozkırın yalnız savaşçıları artık yalnız değildi. Artık onları yönlendiren, karanlığı yalnızca kılıçla değil, imanla da delip geçen bir güç vardı: Kur'an.

Görevin Yeni Yüzü: Halifeye Bağlılık

Gardiyanlar, İslamiyet'e geçişin ardından Abbasi Halifeliği'ne bağlılık yemini etti. Artık görevleri yalnızca karanlık yaratıkları yok etmek değil, aynı zamanda Halife'nin iradesini korumak ve onun temsil ettiği ilahi düzeni savunmaktı.

Kur'an, onlara yalnızca bir kutsal kitap değil; bir silah, bir zırh ve bir kalkan oldu. Cinlerle mücadelede Felak ve Nas sureleri, karanlık varlıkları bastırmakta birer ruhani mızrak gibi kullanıldı. Ayet-el Kürsi artık yalnızca bir dua değil, karanlığın üzerine çekilen bir perdeydi.

Halifeye Bağlı Savaşçılar: Nur'un Kılıcı

Gardiyanlar'ın içinden seçilen bazı savaşçılar, doğrudan Halife'nin himayesine girerek özel olarak yetiştirildi. Onlara "Nur'un Kılıcı" denildi. Hem dinî ilimlerde hem savaş sanatlarında

eğitildiler. Bu savaşçılar, yeni doğan İslam dünyasında cinler, ifritler, zalim büyücüler ve inanca zarar veren doğaüstü varlıklarla mücadele eden seçkin koruyuculardı.

Bu savaşçılar, savaş meydanında Kur'an okur, zikirle ruhlarını keskinleştirir ve dualarla silahlarını arındırırlardı. Artık kılıçları demirden, ruhları nurdandı.

Alparslan: Nur'un Kılıcı, Anadolu'nun Fatihi

Halife'ye bağlı seçkin savaşçılardan biri, adı sonradan efsaneleşecek bir gençti: Muhammed Alparslan. Henüz genç yaşında Gardiyanlar'a katılmış, karanlıkla yapılan onlarca mücadelede kendini göstermişti.

Cinlerin bastığı bir Maveraünnehir köyünde tek başına bir abası kolunu kesip yakarak öldürmüş; kanla karışmış abdest suyuyla bastırdığı yarasını "imanla kapattığını" söylemişti.

O artık yalnızca bir komutan değil, Gardiyanlar arasında da bir liderdi. Göğsünde taşıdığı zırhın içine işlenmiş Kur'an ayetleriyle girdiği savaşlardan birinde, Halife tarafından özel görevle Anadolu'ya gönderildi. Ve 1071 yılında, Malazgirt Ovası'nda Bizans ordusuyla çarpışırken yanında Gardiyanlar da vardı; yalnızca görünür düşmana değil, Bizans'ın kara büyüyle çağırdığı yaratıklara karşı da savaşıyorlardı.

Alparslan, o gün yalnızca Anadolu'yu açmadı; Gardiyanlar'ın görevini de yeni bir diyara taşıdı.

Görev ve İnanç Artık Bir Bütün

İslamiyet'le birlikte Gardiyanlar'ın görevi artık hem doğaüstü karanlığa hem de inanca karşı olan her şeye karşı mücadele

etmekti. Kur'an onların pusulası, Halife onların lideri, görev ise Allah'ın adaletini dünyada sürdürmekti.

Alparslan'ın Malazgirt'teki zaferi yalnızca bir toprak fethiydi sananlar, karanlığın tarihini bilmeyenlerdi. Çünkü Anadolu yalnızca Bizans'tan alınmamıştı; aynı zamanda binlerce yıldır toprağa sinmiş eski pagan varlıkların uykusuna basılmıştı. Gardiyanlar için bu yeni diyar, bilinmeyen karanlıkların meskeniydi.

Kadim Toprakların Laneti

Anadolu, çağlar boyunca Hititlerden Friglere, Urartulardan Yunanlara, her bir halkın kendi tanrılarına kurbanlar adadığı, büyülerle dağları mühürlediği, yeraltına iblisler gömdüğü bir diyardı. Her vadide başka bir lanet, her mağarada başka bir mühür vardı.

Bozkır, Gardiyanlar'a tanıdıktı. Ama buradaki dağlar başka soluyordu karanlığı. Anadolu'nun kayaları eskiydi; üzerlerinde büyü yazıtları hâlâ oyuluydu. Ve fısıltılar hâlâ gece rüzgârlarında yankılanıyordu.

Kurt Adamlar: Bars Han'ın Halkı

Kurt adamlar, Anadolu'da ortaya çıkan bir lanet değil, Orta Asya'nın eski kavimlerinden biriydi. Atalar zamanında insan ve kurt ruhunun iç içe geçtiği, "İki Kanlılar" olarak bilinen bu halk, Bars Han adındaki kadim bir liderin önderliğinde yaşamıştı.

Bars Han, kurdun gücünü ve insanın aklını birleştiren, gece ve gündüz arasında dengede yürüyen bir önderdi. Onun soyundan gelen kurt adamlar ikiye ayrılmıştı:

- Aq Barslar (Beyaz Kurtlar): Göç yollarında Gardiyanlar'a yardım eden, dağ geçitlerini koruyan, karanlığa karşı savaşan kutsal savaşçılar.
- Qara Barslar (Kara Kurtlar): Ayinleri bozulan, ruhları kararan, insan etine düşkünleşmiş, karanlıkla ittifak kurmuş lanetli kurt adamlar.

Bu ikilik, zamanla Anadolu'ya taşındı. Malazgirt'ten sonra yapılan göçlerde bazı kurt adam kabileleri Türkmen obalarıyla birlikte Anadolu'ya girdi. Ancak hepsi aynı niyetle gelmemişti.

İç Anadolu'daki Savaş: Bars'ın Soyunun Hesaplaşması

Çorum, Yozgat ve Sivas üçgeninde Qara Barslar ay ışığında köylere saldırmaya başladı. İnsanların ruhunu değil, inançlarını hedef alıyorlardı. Kalabalık değillerdi ama her biri bir orduya denk düşüyordu. Çünkü onlar yalnızca bedensel yaratıklar değil, aynı zamanda rüyalara giren, korkuyu silah olarak kullanan varlıklardı.

Gardiyanlar bu istilayı durdurmakta zorlandı. Çünkü düşmanları sadece kılıçla değil, hatıralarla da saldırıyordu. Birçok Gardiyan'ın geçmişinden gelen karanlık, rüya içinde rüya ile su yüzüne çıkıyor, onları zayıf düşürüyordu.

Bu sırada Gardiyanlar'ın en büyük yardımcısı kim olacaktı dersin?

Aq Barslardan Arslan Bek, Bars Han'ın torunlarından biri, savaşta dengeyi değiştirdi. Yanında yalnızca altı kurt adamla birlikte geldi ama her biri sadakat yemini etmişti. Onlar için bu savaş hem kendi soylarının kefaretiydi hem de Gardiyanlarla eski ittifakın yeniden mühürlenmesiydi.

Büyük Gece Savaşı: Tödük Geçidi'nde Mühürleme

En şiddetli çatışma, Tödük Geçidi denilen gizli bir dağ yolunda yaşandı. Qara Barslar, dolunay gecesi burada bir ayin düzenlemişti. Amaçları Bars Han'ın mezarını açarak onun ruhunu yozlaştırmak, ölümsüz bir kurt krallığı kurmaktı.

Gardiyanlar ve Aq Barslar bu geçidi bastı. Dualar göğe yükseldi, kurdun uluması rüzgârla yarıştı. Savaş üç gün sürdü. En sonunda Arslan Bek, kendi canını feda ederek Bars Han'ın mezarını mühürledi ve "Geçidi Kapatma Duası"nı tamamladı.

Bu olaydan sonra kurt adamlar Anadolu'da ikiye bölündü. Bazıları Gardiyanlar'ın gölgesinde saklanarak düşmanlara karşı sadakatle hizmet etti. Diğerleri ise karanlığın derinine çekilerek bir daha yüzyıllarca ortaya çıkmadı.

Gardiyanların Anadolu'daki Dönüşümü

Bu savaşla birlikte Gardiyanlar, Orta Asya'dan getirdikleri görev anlayışını yeniden yorumlamak zorunda kaldılar. Artık görevleri sadece şeytanlara değil, eski müttefiklerin yozlaşmış torunlarına da karşı mücadeleyi içeriyordu. Ayrıca bu olay, Gardiyanlar'ın ilk kez "Sadık Varlıklarla İş Birliği" ilkesini resmileştirmesine neden oldu. Bazı yaratıklarla savaşılmıyor, onlarla ant yapılıyordu. Çünkü karanlığa karşı zafer, bazen yalnızca insan eliyle değil, doğru müttefiklerle kazanılıyordu.

Mezopotamya, kadim bilgeliğin ve kadim lanetlerin toprağıydı. Sümerlerden Asurlulara kadar pek çok uygarlık, sadece insanlarla değil, gayriinsani varlıklarla da yaşamıştı. Bu topraklarda Kudurrulara, yani lanet tabletlerine kazınan adlar arasında cinlerin isimleri gizliydi.

Gardiyanlar, Abbasi Halifeliği'yle kurdukları bağ sayesinde Bağdat'a kadar ilerlediklerinde, Mezopotamya'nın alt katmanlarında mühürlenmiş varlıklarla karşılaştılar. Fakat bu cinler sıradan değildi. Onlar, "Eski Anlaşmaların Bozulduğu Dönem" diye bilinen çağda, insanlara bilgi karşılığında ruh pazarlığı yapan cinlerdi.

Cinlerin Anadolu'ya Girişi

Bu cinler Mezopotamya'dan Anadolu'ya, özellikle Harran, Mardin, Nusaybin gibi eski ilim merkezlerinden geçerek sızdılar. Sebep basitti: Selçuklular Anadolu'ya adım attığında eski büyü üslerinin, Zerdüşt rahiplerin, Sâbiî bilginlerin bıraktığı yarım kalmış mühürler hâlâ kırılmamıştı.

Cinler bu eksiklikleri kullandı:

- Mardin Vadisi'nde terk edilmiş bir Zerdüşt tapınağı,
- Harran'da astronomiyle meşgul olmuş bir kadim büyücünün mezarı,
- Diyarbakır surlarının altında gömülü bir Babil rahibinin ayin kalıntıları…

Bunlar, cinlerin uyanışı için yeterliydi.

Bazıları kendilerine yeni bedenler ararken, bazıları eski öğrencilerinin torunlarına seslenip "ataların gizli ilmini" vaat etti.

Alparslan ve ardından gelen Melikşah döneminde Gardiyanlar, saray içinde özel bir konum edindi. Özellikle vezir Nizâmülmülk, Siyasetnâme'de isimlerini anmasa da onlardan "gece muhafızları" ya da "batınî tehditlere karşı hizmet edenler" olarak bahsetmişti.

Büyü Üsleri ve Gizli Medreseler

Gardiyanlar, cinlerle mücadele etmek için iki büyük üs kurdu:

1. Karahisar Büyühanesi (Bugünkü Afyon): Hem tıbbi bitki hem de sembolik mühür araştırmalarının yapıldığı bir merkez. Aynı zamanda büyü bozan yazmaların çoğu burada üretildi.
2. Ahlat Karargâhı: Anadolu'daki ilk büyük Gardiyan eğitim ocağı. Hem fiziksel eğitim hem de Kur'an'la cin bozma, mührün tesiri, ayet zinciri kurma gibi spiritüel teknikler burada öğretilirdi.

Bu üsler, görünürde medrese gibiydi ama sadece seçilenler içeri alınırdı. Öğrencilerin çoğu Kuran hafızı, aynı zamanda okçuluk ve seyfiye eğitimi almış gençlerdi. Fakat her biri aynı zamanda "ruhunun direncine göre" seçiliyordu.

Sarayla İlişki

Gardiyanlar, doğrudan Halife'ye bağlıydı ama Selçuklu Sultanları'yla yakın ilişki kurdular. Çünkü cin saldırıları, sadece halkı değil, saray mensuplarını da hedef alıyordu.

Özellikle Melikşah döneminde, taht üzerinde hak iddia eden bazı şehzadelerin büyü yoluyla destek aldığı söylentileri dolaşıyordu. Gardiyanlar, bir gece baskınıyla bu şehzadelerden birini "Karasu Ayini" sırasında cinle antlaşma yaparken yakaladı. Sultan'a bunu gösterdikten sonra Gardiyanlar'ın gücü tartışılmaz hale geldi.

Cinlerle İlk Büyük Savaş: Sinjar Geçidi

1105 yılında, Sinjar Dağları çevresinde başlayan ayinler tüm bölgeyi etkilemeye başladı. Cinler, eski Babilce yazılmış

dualarla halkın rüyalarına sızıyor, bilinçli uykularla bedenleri ele geçiriyordu.

Gardiyanlar bu savaşta ilk kez "Ruh Zinciri" denen bir tekniği kullandı. Bu teknikle cinin bedenle bağını koparıyor, ardından Zümer Suresi 36. ayet ile mühürleme yapıyorlardı.

Bu savaşta Selçuklu ordusundan bir tabur, Gardiyanlar'la birlikte hareket etti. Bu, ordunun ilk kez görünmeyen bir düşmana karşı resmen destek verdiği bir savaştı.

Gardiyanlar Resmîleşiyor

Bu dönemden sonra Gardiyanlar:

- "Batınî Tehditler için Şer'i Mücadele Kurumu" olarak tanındı.
- Gizli bir mühürle saray fermanlarına müdahale yetkisi aldı.
- Sultanlara görünmeyen düşmanlara dair bilgi raporları sundular.

Bu dönem, Gardiyanlar'ın yalnızca efsanevi değil, kurumsal bir güç hâline geldiği, Anadolu'daki ilk büyük yapılaşmalarını tamamladıkları altın çağ oldu.

1476: Karpat Dağları'nın Gölgesinde Operasyon

Osmanlı topraklarının sınır hattında yer alan Eflak ve Boğdan, sadece siyasi karışıklıklarla değil, karanlık söylencelerle de çalkalanıyordu. Osmanlı istihbaratının yıllardır takip ettiği bir figür vardı: Kazıklı Voyvoda Vlad. Lâkin mesele sadece bir zalimlik meselesi değildi. Onun hakkında Gardiyanlar'a gelen raporlar daha farklıydı:

- Ölüp dirildiği görülen muhafızlar,

- Savaş meydanında kılıç darbeleriyle ölmesine rağmen karanlıkta tekrar yürüyen bir gölge,
- Sarayında gün doğmadan çekilen kalın perdeler ve güneş ışığına karşı hassasiyet.

1476 yılına gelindiğinde Osmanlı keşif kolları, Gardiyanlar'dan özel destek istedi. Çünkü bu artık bir "insan" meselesi olmaktan çıkmıştı.

Gardiyan Timi: "Hicret Yıldızları"

Bu operasyona seçilen tim, Gardiyanlar'ın içinden gelen en deneyimli yedi savaşçıdan oluşuyordu. Tim lideri, Şeyh Murad el-Rûmî, hem kılıç hem zikirle cinleri bastıran, vampir mitine dair eski Türk ve Arap metinlerine hâkim bir âlim-savaşçıydı.

Tim, Bosna üzerinden Transilvanya'ya sızdı. Osmanlı keşif birlikleriyle eşgüdüm içinde çalışıyorlardı ama Gardiyanlar, geceleri kendi yöntemleriyle ilerliyordu: dua zincirleri, vampir iz sürme teknikleri ve halktan alınan folklorik bilgilerle bölgeyi tarıyorlardı.

Drakula'nın Kalesinde Karşılaşma

Operasyonun doruk noktası, Vlad'ın gizli sığınağının yer aldığı Poenari Kalesi yakınlarında gerçekleşti. Kalenin eteklerinde vampir kanıyla yozlaşmış bir tarikat yaşamaktaydı: "Necuratul Hizbi" (Şeytana Adanmışlar). Bunlar hem insan hem vampirlerdi; içlerinden bazıları "yarı dönüşüm" geçirmiş, akıl ve ruhlarını Vlad'a teslim etmişti.

Gardiyanlar gece vakti Kalem Suresi ve Kehf Suresi'nden parçalarla yapılan dua zinciri eşliğinde saldırıya geçti. Bu, Gardiyan tarihinin bilinen ilk tam teşekküllü vampir çatışmasıydı.

Vlad'ın Sonu

Vlad, nihayetinde bir Osmanlı okçusu tarafından değil, Gardiyan lideri Murad el-Rûmî tarafından, kutsanmış bir Zülfikâr kılıcı ve Ahzâb Suresi 33:25 ayeti ile mühürlenerek öldürüldü. Fakat beden yok olmadı. Gardiyanlar cesedi yakmak yerine özel mühürlü bir tabutla Topkapı Sarayı'nın altındaki gizli mahzene götürdü. (Bu mahzen hâlâ Gardiyanlar arasında "Karanlık Kuyu" olarak bilinir.)

Sessizlik Dönemi: 1476–1789

Drakula'nın yenilgisiyle birlikte vampirler yer altına çekildi. Avrupa'da kalan vampir loncaları parçalandı, bazıları kuzeye, Slav topraklarına kaçtı, bazıları ise Fransız aristokrasisine karışarak hayatta kalmaya çalıştı. Gardiyanlar ise büyük bir karar aldı:

"Vampir izleme faaliyetleri durduruldu. Cin tehditlerine odaklanma dönemi başlatıldı."

Bu kararın birkaç nedeni vardı:

- Cinler, Osmanlı coğrafyasında hâlâ aktifti.
- Vampirler geri çekilmiş ve doğrudan tehdit oluşturmamaya başlamıştı.
- Gardiyanlar'ın sayısı azalmış, yeni nesil eğitimler zayıflamıştı.

Sessizlik Ne Getirdi?

Bu dönem Gardiyanlar için bir içe kapanma ve mistik arşivleme dönemi oldu. İstanbul'da kurulan üç büyük manevi arşiv, bu dönemde tamamlandı:

1. Cevher-i Zikir: Esmâü'l Hüsnâ'nın gizli mühürleri üzerine yazılmış metinler.
2. Lisânü'l Gayb: Farklı dillerde yazılmış yaratık tanımları, sözlükler.
3. Rûh-u Mühür: Antik mühür teknikleri, vampir ve cinlere karşı kullanılan kombinasyonlar.

Bu arşivler, Gardiyanlar'ın sonraki yüzyılda yeniden dirilmesine temel hazırladı.

Kanla Mühürlenen Bir Aşk ve İhanet: Valeria'nın Geçmişi

Valeria, Karpatlar'da doğmuş bir Vlach büyücüsünün kızıydı. Annesi halk arasında "gece cadısı" diye bilinirken Valeria, çocuk yaşta ölüm büyüleriyle tanıştı. Ruhlarla konuşabilen, hayvanlara hükmeden ve en önemlisi ölüleri kısa süreliğine diriltebilen bu genç kız, Drakula tarafından fark edildiğinde henüz on yedi yaşındaydı.

Vlad, Valeria'ya hayran oldu. Güzelliğine değil, karanlıkla olan bağındaki soğuk sadakate. Valeria ise Vlad'ı kullanmak için ona boyun eğdi. Fakat beklenmedik bir şey oldu: Vlad onu dönüştürdü. Diğerlerinden farklı olarak tam dönüşüm verdi; yani Valeria, bir vampire değil, vampirlerin doğasına hükmeden kadim bir varlığa dönüştü. Karanlık onu sadece almadı, şekillendirdi.

İntikamın Ateşi: Drakula'nın Düşüşü ve Valeria'nın Planı

1476'da Vlad öldürüldüğünde Valeria oradaydı ama saklandı. Gardiyanlar onu tespit edemedi çünkü cinlerle anlaşma yapmıştı.

Cinler onun varlığını geçici olarak perdelemiş, onun yerine başka bir ölü gölgeyi göstererek dikkatleri başka yöne çekmişti.

Vlad'ın ölümünden sonra Valeria, bir vampir değil, ideoloji hâline geldi.

"Karanlığı yalnız yaşamak değil, karanlıktan bir halk doğurmak gerek."

— Valeria'nın gizli defterinden bir alıntı.

Anadolu'ya Giriş: Sessiz Bir Fetih

1550'li yıllarda Valeria, Osmanlı topraklarına ticaret kafilesiyle girdi. Görünürde genç bir Avusturyalı dul, ardında ise ölüleri uyandıran bir tarikat vardı:

"Kan Kız Kardeşliği."

- İstanbul'un Balat semtinde bir han aldı.
- Geceleri kadın hizmetçileri ortadan kayboluyor, sabahları başka yüzlerle dönüyorlardı.
- Yavaşça fahişe ağlarına, karanlık hekimlere ve cinci hocalara ulaştı.

Valeria, ilk on yıl içinde hiçbir Gardiyan alarmına yakalanmadı. Çünkü cinleri kendi lehine kullanıyor, onların yardımıyla izini sürekli değiştiriyordu.

Gardiyanların Yeniden Uyanışı

Osmanlı'daki mistik sessizlik, Valeria'nın sinsiliğiyle sarsıldı. 1580 yılında, Topkapı Sarayı'nın alt mahzeninde nöbet tutan bir Gardiyan öğrencisi olan Yahya Efendi, tuhaf bir ayin sesini fark etti. Bu, eski dönemde mühürlenen bir "Gölgeler Ayini"ydi. Bu ayin, sadece bir "karanlık liderin" dönüşünü işaret ederdi.

Bu ayinle, Gardiyanlar içinde pasif kalan kadim "Hilal Meclisi" yeniden toplandı.

- Eski ritüeller güncellendi.
- Zikirli mühürlemeler, vampir tespit duaları, cin istihbaratı sistemleri kuruldu.
- Gençler seçilmeye başlandı; "Yeni Kılıçlar" adında özel bir eğitim programı başlatıldı.

İlk Karşılaşma: Valeria'ya İlk Darbe

1591'de Halep'te bir ölü doğum salgını yaşandı. Kadınlar gece rüyalarında kan içtiklerini söylüyor, sabah rahimlerinde donmuş ceninlerle uyanıyorlardı. Gardiyanlar araştırma yaptığında Valeria'nın izine ilk kez rastladılar.

Valeria burada bir tarikat kurmuştu:

"El-Müennes el-Meslûk" — Kadim dişi varlıklarla bağlantılı, büyüyle hamilelik deneyleri yapan, cinleri dişi bedenlere mühürleyerek "yarı varlıklar" doğurtan karanlık bir topluluk.

Gardiyanlar bu tarikata baskın yaptığında Valeria kaçtı ama ilk kez doğrudan bir Gardiyan'la karşılaştı:

Zeynelzade Ahmet bin Emir — Saf su ile yıkanmış Müzekkere-i Şerif taşıyan, "Kan Gören" unvanıyla bilinen özel bir savaşçı.

Ahmet, Valeria'yı yaraladı. Fakat öldüremedi. Valeria artık doğrudan Gardiyanlar'ın hedefi haline gelmişti.

Gardiyanlar'ın Dönüşü: 17. Yüzyıl ve Sonrası

Valeria'nın tehdidiyle birlikte Gardiyanlar artık sadece mistik bir topluluk değil, Osmanlı içinde yarı-gizli bir yapı haline geldi:

- Medrese içlerine özel sınıflar açıldı.
- Saray hekimlerinden bazıları Gardiyan kökenliydi.
- Yeniçeri Ocağı'nda "Gizli Daire" oluşturuldu — sadece Gardiyanlar'a hizmet eden bir haber alma ağı.

Bu dönemde Gardiyanlar artık şunu biliyordu:

"Drakula bir düşmandı. Valeria bir karanlık düzenidir."

Valeria'nın planı büyüktü:

Yüz yıl sürecek bir sabırla, Osmanlı'nın çöküşüne eşlik ederek kendi karanlık imparatorluğunu kurmak.

Günümüz

İstanbul – Balat Mahallesi, Gece 02:47

Balat'ın taş duvarları gecenin nemini içine çekmiş, yılların küf kokusunu sokağa salmıştı. Rüzgâr hafifti ama uğultuluydu; sanki eski günlerin hatıraları hâlâ bu mahallede gezinip duruyordu. Kapısı kırılmış, vitrayları yerle bir olmuş o eski sinagog, artık ibadet edilen bir mekân değil; karanlığın barınağıydı.

Tozun, terk edilmişliğin ve kötülüğün kol gezdiği bu yapının derinliklerinde bir adım yankılandı. Yavaş, kontrollü ama inançla atılmış bir adım.

Can, karanlık taş merdivenleri adım adım iniyordu. Her basamakta çantasındaki tespih boncukları hafifçe şıngırdıyor, ayak bileğine asılı eski Osmanlı madalyonu duvara çarpıp tiz bir ses çıkarıyordu. Elinde tuttuğu "İkra" isimli çift taraflı kılıcın kabzası terle nemlenmişti. Kabzaya gümüşle oyulmuş Bakara Suresi'nin 255. ayeti – Ayet'el Kürsi – göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Gecenin içindeki bu ışık, insan işi değilmiş gibi görünüyordu.

Kulaklık sesi geldi.

Seda'nın sesi, zikir gibi zihnine doldu.

Seda (fısıltıyla):

"Sol tarafında fısıltı var Can. İsimsiz... ama kadim. Ayet zikretmeden dokunma. O, sınırın ötesinden."

Can durdu. Göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Bir zamanlar Suriye'nin sonsuz çöllerinde çıplak ayakla yürümüş, zikirle cinlere karşı savaşmıştı. Ama burada, İstanbul'un göbeğinde... Bu karanlık farklıydı.

Can içinden;

“Bismillah.”

Seda, harap sinagogun üst katında bir dua çemberi çizmişti. Avuç içlerine kına ile "Felak" ve "Nas" surelerinin hatmini işlemiş, zemine eski Kûfî harflerle mühürler yazmıştı. Başörtüsü terle alnına yapışmıştı ama gözleri hâlâ pus gibi keskindi. O, cinlerle konuşabilen bir aracıydı – ama bu gece onlara konuşmak değil, hükmetmek gerekiyordu.

Arka çıkışta Emrah hazır bekliyordu. Genç ama kabına sığmaz. Bir elinde “Kurdun Uluması” adını verdiği kama, diğer elinde zincirli tespih. İstanbul’un sokaklarında büyümüştü; bu sinagog ona mahallesindeki terk edilmiş gecekonduyu hatırlatıyordu ama içindeki karanlık çok daha derindi.

Emrah (kulaklıktan):

“Giriş temiz. Ama kokuyor burası Can abi. Bildiğin çürüme değil, başka bir şey. Sanki ruh yanığı gibi...”

Can alt kata indiğinde içeri ay ışığı sızmıyordu. Ama mum ışıkları vardı; yeni yanmıştı.

Burası ya hâlâ kullanılıyordu... Ya da biri onların geleceğini biliyordu.

Bir kapı gıcırdadı. Arşiv odasıydı bu. Yahudi mezheplerinin özel mühürleriyle süslenmişti. Ancak bunların çoğu kanla silinmişti. Kapıyı açtığında gördüğü şey, ölüm değildi; ölümün içinden doğmuş bir karanlıktı.

Yarı dönüşmüş bir beden.

Gözleri açık ama ruhsuz. Derisi pul pul dökülmüş, damarları sanki içeriden yanmış. Ağzı açık ama ses yoktu. Ve göğsünün üzerinde... İbranice ve Aramice karışımı bir mühür vardı: “Şamaim’in Laneti.”

Seda:

“Bu bir dönüşüm değil... Bu bir kurban. Ruhunu tüketmişler. Yalnız bırakma onu Can.”

Can, dua edercesine yaklaştı. Sol eliyle vücudu kontrol ederken, sağ eliyle "İkra"yı kavradı. Ayetleri usulca mırıldanarak vücudun üzerine yerleştirilmiş bir parşömeni çekip aldı.

Tam o sırada duvar çatladı.

Bir gölge kıpırdadı. İnsan biçimindeydi ama elleri pençeye dönüşmüş. Derisi duman gibi titreşiyor, gözleri kızıl değil; boştu.

Seda (yüksek sesle):

“Felak!”

Sözleriyle birlikte mühürler parladı. Gövde bir an durdu. Bu, Valeria’nın gözcülerinden biriydi; ruhla beslenen, bedensiz vampirlerden.

Emrah içeri dalarak sol çaprazdan yaratığa kama attı. Gümüş kama canavarın vücudunu yavaşlattı ama durduramadı.

Can, kılıcını kaldırdı.

“İkra… Bismillahirrahmanirrahim!”

Tek bir hamlede yaratığın başını gövdeden ayırdı. Siyah duman duvarda eridi. Ve arkasında sadece bir şey kaldı: Parşömen.

Üzerinde şunlar yazıyordu:

“Asiye’ye giden yol Kudüs’ten geçer.

O bizim lanetimizi silecek ya da göğü kana boyayacak.”

O an...

Can’ın kalbi ilk kez duraksadı.

Emrah (nefes nefese):

“Asiye kim lan?”

Seda (fısıltıyla):

"O… Hâlâ sadece bir çocuk.

Ama bizden biri değil."

2. Bölüm – Gölge ve Kan

Fatih'in dar, unutulmuş sokaklarında harap bir Osmanlı medresesinin taş duvarları, sabahın ilk saatlerinde derin bir sessizliğe gömülmüştü. Gecenin nemi, kubbelerdeki kutsal ayetlerin tozuna sinmiş, çatlaklardan sızan rutubet taşları karartmıştı. Yıldızsız gökyüzünden süzülen solgun ay ışığı, avlunun kırık taş zeminine hayaletimsi bir örtü gibi yayılmış, her gölgede bir sır saklıymış gibi titreşiyordu. Hava, kadim bir yeminin ağırlığıyla ağırlaşmıştı; taşlar, asırlık dualaların yankılarını fısıldıyordu.

Avlunun ortasında üç siluet duruyordu. Can, duvardan aldığı İkra'yı kavradı; kılıcın çeliği üzerindeki ayetlerle loş ışığı yansıtıyor, taş duvarlara titrek bir parıltı düşürüyordu. Gözleri, elindeki eski parşömene kilitlenmişti. Deri yüzeydeki soluk mürekkepler, gölgeler arasında sanki canlıymış gibi kıpırdanıyordu.

Seda dizlerinin üzerine çökmüş, parşömenin kenarlarını dikkatle izliyordu. Kulaklığından ekibin uğultusu hafifçe duyuluyor, dudakları kıpırdamadan zikir fısıldıyordu. Avludaki hava, her nefeste biraz daha ağırlaşıyordu.

Emrah, sırtını bir sütuna dayamış, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Akıllı telefonunun ekranında, medresenin çevresini tarayan mikro dronun termal görüntüleri titreşiyordu. Köşede bir nokta yanıp söndü; ısısı çevresine göre çok daha düşüktü.

"Abi, burası nefes almıyor gibi," diye mırıldandı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi; sesi hem yorgundu hem de belli belirsiz bir korkuyla çatladı.

Telefon elinde titredi, ekrandaki termal harita dalgalandı. Soğuk nokta, her saniye biraz daha büyüyordu, tıpkı bir nefes alır gibi.

Can cevap vermedi. Gözleri parşömene kilitlenmişti; sanki orada, mürekkebin altında nefes alan bir sır vardı.

Seda onun yerine konuştu. Sesi yumuşaktı ama içinde asırlık bir bilgelik titreşiyordu.

"Bu kehanetler kolay yazılmaz," dedi.

"Asırlardır aktarılan bir zincirin halkaları bunlar. Görünmeyen âlemin diliyle, zamanın ötesinde yazılmışlar."

Sözcükleri avluda yankılandı; taşlar bile duymuş gibi sessizleşti. Seda, kelimeleri okurken içinden bir titreme geçti. Parşömen sanki kendi bilinciyle nefes alıyordu; her harf, görünmeyen bir yankıyla titreşiyordu. Çocukluğunda hocasından öğrendiği kadim diller zihninde bir harita gibi canlandı. Bu yazı, Mete Han'ın çağından kalmaydı; yalnızca Gardiyanlar'ın en bilgili üyelerinin okuyabildiği o eski lehçeyle yazılmıştı.

Emrah burnunu çekti, sabırsızca omzunu silkti.

"Yani şimdi ne, tarih kitabı açıp mı öğreneceğiz kiminle savaştığımızı?" dedi.

Sesi tedirgin ve öfkeyle karışıktı.

Bir yandan da içinden geçiriyordu: Bu görev, ekran başında büyüyen birinin hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Bir zamanlar telefonunda harita oyunları oynardı; şimdi aynı ekranda ölümün ısısını izliyordu. Kendine gülmek istedi ama boğazına düğümlendi.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, "Ben burada… Cin kovalıyorum."

Can başını çevirdi, Emrah'a baktı. Gözlerinin altı mor ama bakışında çağlar kadar eski bir ağırlık vardı.

"Tarih değil, Emrah," dedi alçak bir sesle.

"Kök. Gardiyanlar'ın kökü."

Bir an sessizlik oldu. Parşömenin gölgesi İkra'nın çeliğine düşerken Can'ın zihninde eski bir görüntü canlandı: başka bir medresenin taş avlusu, hocasının elinden aldığı o ilk kılıç.

"Bu çelik değil," demişti hocası. "Bu, yemin."

O anın yankısı şimdi bile omuzlarını ağırlaştırıyordu. Tek çocuktu; ailesi onu seçmişti, kaderiyle birlikte.

Seda, başını kaldırmadan göz ucuyla Can'a baktı. Emrah kaşlarını çattı ama sustu; telefonuna bir kez daha baktı. Dronun verileri normale dönmüştü ama içindeki huzursuzluk büyüyordu.

Can ağır adımlarla avlunun ortasındaki sütunlardan birine yürüdü. Elini taşa sürdü. Parmakları üç çizgili bir oymayı izledi; dışarıdan bakıldığında süs gibiydi ama Gardiyanlar için bir remzdi.

Can elini taşın üzerindeki oyukta tuttu, parmaklarının arasından geçen soğuk titreşimi dinledi. Sanki taş, geçmişin nefesini saklıyordu.

"Gardiyanlar…" dedi yavaşça. Sesi, avlunun boşluğunda yankılandı.

"Milattan önce iki yüz yılında kuruldu. Mete Han'ın emriyle, Hunların içinden seçilmiş bir topluluk. Başlarında Teoman vardı."

Kısa bir sessizlik oldu. Rüzgâr kubbenin çatlağından içeri girdi, taşların arasından uğuldadı.

"Gök Tengri'nin dengesini korumak için ant içtiler," diye ekledi Can.

"O denge bozulduğunda, gece gündüzü yutar… İşte o yüzden hâlâ buradayız."

"Koruyucular," dedi Can.

"Gölgeyle, şeytanla, görünmeyenle savaşan ilk savaşçılardı."

Emrah bir adım öne çıktı. Gözleri büyüdü, sesi neredeyse fısıltıya dönüştü.

"Ne diyorsun abi… Biz o kadar eski miyiz?" Bir an duraksadı, kelimeler ağzında yuvarlandı:

"Milattan önce mi yani?"

Seda hafifçe başını salladı.

"Önce kurt postu giyiyorlardı, sonra dua ile kılıç kuşandılar," dedi.

"Cinler onların adını fısıldardı, korkuyla."

Hava bir anda soğudu. Seda'nın teni ürperdi; taşların içinden, duyulamayan bir ses süzülüyordu. Sanki duvarlar bile o eski yemini hatırlıyordu.

Can'ın sesi alçaldı ama her kelime taş duvarlardan yankılandı. Sanki biri onun yerine konuşuyordu; binlerce yılın içinden süzülen bir yankı gibiydi.

"Yüzyıllar sonra," dedi, "İslam'ın nuru doğduğunda Gardiyanlar yeni bir yemine bağlandı. Her silah, Kur'an'la mühürlendi."

Elini sütundaki sembole götürdü; çizgilerin arasına dolan tozu sildi.

"Görev değişmedi," diye fısıldadı. "Sadece yön buldu."

Sütunun üzerindeki üç çizgi, loş ışıkta parladı.

"Bu, Kıyam Hattı," dedi. "İlk nesil Gardiyanlar'ın remzi. Her tekkede, her medresede, her savaş alanında bir iz bırakılırdı. Unutulmayalım diye."

Emrah nefesini tuttu, sonra fısıldadı:

"Bizden önce gelenler, hep bu karanlıkla mı savaşmış?"

Seda başını kaldırdı. Gözlerinde hem acı hem gurur parladı.

"Hayır, Emrah," dedi yavaşça.

"Bazen karanlık, düşman değildir. Sadece seni sınar. Gerçek savaş, kendi içindedir."

Bir an sustu. Zihninde eski bir gece kıvılcımlandı; çözemediği bir kehanet, kurtaramadığı bir can. O anın yankısı hâlâ omuzlarında taşı gibiydi. Ama şimdi biliyordu; Asiye'yi kurtarmak için önce o sınavdan geçecekti. Medresenin içinde hafif bir rüzgâr dolaştı. Taş duvarlar ürpermiş gibi çıtırdadı. Sütunun üzerindeki sembol, sabahın ilk ışığında solgun bir parıltıyla yandı.

Can, parşömene geri döndü. Seda da eğilip yüzeydeki koyu bir lekeye baktı.

"Mürekkep değil bu…" dedi ürpererek.

"Zift. Cin karalaması. Sıradan bir varlıktan gelmez."

Elini parşömene yaklaştırdığında içinden bir titreşim geçti. Hava bir anlığına ağırlaştı; görünmeyen bir bakış üzerlerine eğilmiş gibiydi. Seda'nın nefesi daraldı. Emrah kamasının sapını yokladı, dudaklarını ısırdı.

"O zaman ne duruyoruz? Nereden başlıyoruz?"

Seda gözlerini kapadı, sessiz bir dua mırıldandı. Havadaki yankılar yön değiştirdi; fısıltılar, doğudan gelen bir esintiyle birleşti.

"Bu iz," dedi gözlerini açarak, "Ayazağa'daki eski cin kuyusuna kadar gidiyor.

Orada bir gölge konuşabilir."

Can başını salladı. Yüzünde yorgunluk değil, taş kesilmiş bir kararlılık vardı.

"Hazırlanın," dedi. Sesi yankı gibi duvarlardan sekip avluyu doldurdu.

"Gün doğmadan yola çıkıyoruz. Dronları hazır edin."

Rüzgâr yön değiştirdi; taşların arasından ince bir uğultu yükseldi. Sanki duvarlar bile yaklaşanı biliyordu.

Fatih'ten birkaç kilometre uzakta, eski bir yeraltı sarnıcının içine gizlenmiş bir sığınakta Gardiyanlar hazırlıklarını tamamlıyordu. Osmanlı döneminden kalma taş kemerlerin altına modern donanımlar kurulmuştu; duvarlarda titrek ışıklar yanıp sönüyor, masalarda eski haritalar ve dijital tabletler yan yana duruyordu. Ortada büyük bir masa vardı; üzerinde Ayazağa Ormanı'nın ayrıntılı topoğrafya haritası seriliydi. Kuyunun konumu, kırmızı balmumuyla işaretlenmişti. Haritanın kenarında, dualarla mühürlenmiş bir pusula ve birkaç tespih duruyordu; eskiyle yeni aynı masada, sessiz bir ittifak kurmuş gibiydi.

Can, İkra'yı kınından çıkardı; kılıcın ayetlerle mühürlü çeliği loş ışıkta solgun bir ışık gibi parladı.

"Bu sadece çelik değil," diye düşündü. *"Hocamın yemini… Benim yüküm."*

Tek çocuk olarak büyümüştü; ailesi bu görevi ona bırakmıştı, sanki kader bir mühür gibi omzuna basılmıştı.

Seda, telsizini kontrol ediyordu. Metalin içinden gelen cızırtılı sesler, dış devriyeyle irtibatı doğruluyordu. Yanında küçük bir deri çanta vardı; içinde muskalar, parşömenler, mühürlü şişeler.

Emrah diz çökmüş, iki taşın üzerine kurduğu portatif sinyal cihazını ayarlıyordu.

Cihaz, bölgedeki elektromanyetik sapmaları tarayacak; cin enerjisiyle çakışan frekansları yakalayacaktı.

"Bu aletler gerçekten cin yakalar mı," dedi Emrah, yarı gülümseyerek.

"Yoksa sadece YouTube'a malzeme mi çıkarırız?"

Sözlerinin ardında ince bir tedirginlik vardı.

El terminalindeki haritada Ayazağa Ormanı parlıyordu; kırmızı işaretler, enerji dalgalanmalarını gösteriyordu. Her şey hazırdı ama Emrah'ın içi sıkışmıştı.

Modern dünyanın ışıklarından kopup bu kadim savaşa girmek… Artık bir macera değil, mirastı.

Seda kısa bir tebessüm etti, ardından yüzü ciddileşti.

"O cihazlar sadece gözümüz," dedi.

"Ama görenle savaşan aynı şey değildir. Asıl silah dua, Emrah."

Söylediği anda hava ağırlaştı. Sarnıcın taş kemerlerinden serin bir rüzgâr geçti; görünmeyen bir bakış üzerlerine eğilmiş gibiydi.

Can masadaki haritaya yaklaştı. Balmumuyla çizilmiş kırmızı daireye dokundu.

"Ayazağa'da bir kuyu var," dedi sessizce.

"Osmanlı döneminden kalma bir mühür. O dönemin Gardiyanlar'ından biri, cin geçidini orada kapatmış."

Gözlerini kaldırdı, karanlığa baktı.

"Biz şimdi o mührün neden çatladığını öğreneceğiz."

…

Küf ve kan kokan taş salonda, on iki sütunun ortasında yükselen dairesel bir sunak vardı. Kırmızı ay ışığı, taşın üzerine dökülmüş kan gibi yayılıyordu. Tavandan sarkan paslı çiviler, kurumuş deri parçalarını taşıyordu; havadaki sessizlik bile çürümüştü.

Burada zaman akmazdı. Sadece beklerdi.

Sunak taşının ardında, siyah kadifeyle kaplı bir taht duruyordu.

Valeria orada oturuyordu; gözleri kapalı, teni ölü bir mermer kadar soğuk.

Dudakları kıpırdamıyordu ama hava titreşiyordu; görünmeyen bir güç, etine dokunur gibi dolaşıyordu.

Ellerini sunağa koydu. Parmak uçları, taşın üstündeki hilal ve ters haç sembolünü izledi.

Taşın içinden bir titreşim yükseldi; kadim bir ritüel, yeniden nefes almaya başlıyordu.

Taş zeminden siyah bir duman yükseldi. Kıvrılarak şekil aldı; sonra bir gölge biçiminde kalakaldı. Belirgin bir yüzü yoktu ama gözleri vardı; iki kara boşluk, her sırrı bilen bir bilge gibi derindi.

Valeria gözlerini açtı.

Siyah dumanın içinden gelen ses, bir fısıltıdan ibaretti ama taşları bile titretti.

"Gardiyanlar hâlâ peşimizde."

Valeria'nın dudakları kıpırdadı; sesi ipek kadar yumuşak, buz kadar soğuktu.

"Parşömeni ellerine geçirmişler," dedi.

"Kehaneti çözüyorlar."

Al-Haris başını eğdi.

"Eğer eski lanet hâlâ sürüyorsa," dedi. Sesi taş duvarlara çarpan bir yankı gibiydi, "Her satır, bizi zincirleyen bir dua olabilir. Ama zaman bizim yanımızda, Kraliçem."

Valeria yavaşça ayağa kalktı. Kırmızı elbisesi, mum ışığında kan gibi kıvrıldı. Gözlerinde yüzyılların biriktirdiği öfke değil, hesaplanmış bir sabır parlıyordu.

"Dracula öldüğünde," dedi kendi kendine, "Gece sessizliğe gömüldü. Ben o sessizlikte bekledim. Şimdi o sessizlik konuşacak."

Parmaklarını sunağın kenarına bastı; taşın altından karanlık bir titreşim yayıldı.

"Gardiyanlar zincir değil, yankıdır. Ve yankılar susturulabilir."

…

İstanbul'un kenar mahallelerinden birindeki dergâhta Asiye sessizdi. Dar odasında, tahta bir masanın başında oturmuş, pencereden sızan son ışığı izliyordu. Geceleri aynı rüyayı görüyordu: çölün ortasında taş kapılar, siyah gözler, fısıltılar… Uykusundan her uyandığında kalbi hızla çarpıyor, sanki bir kapı kapanmadan kaçıyordu.

Avludan çocuk sesleri yükseliyor, kadınlar kazan başında konuşuyordu. O ise o seslerin hiçbirine ait hissetmiyordu. Küçük elleriyle boynundaki kolyeyi kavradı. Metal soğuktu ama teninde tanıdık bir titreşim bıraktı. Kolyenin arkasında solgun bir kelime kazılıydı: "Zehra."

O ismi her gördüğünde içinde bir yankı uyanıyordu; sanki biri uzaktan, aynı kelimeyi fısıldıyor gibiydi. "Kimim ben?" diye düşündü. Ama cevabı rüyalarındaki sessizlikte hep boğuluyordu.

…

Ayazağa'nın rüzgârı, ağaçların arasında lanetli bir fısıltı gibi esiyordu.

Ormanın derinliklerinde telefon çekmiyor, pusulalar şaşıyordu.

Manyetik bir uğultu, havayı görünmez bir perde gibi sarmıştı; korkunun yönü bile kaybolmuştu.

Can çevreyi taradı. İkra kınında duruyordu ama kılıcın ayetlerle mühürlü çeliği loş ışıkta belli belirsiz parlıyordu. Yanında Emrah, taşın üzerine kurduğu saha cihazının ekranına baktı; dalgalanan çizgiler, ormanın kalbinde bir sıcaklık noktasını işaret ediyordu. Nabız gibi atıyor, her saniye büyüyordu.

Seda'nın gözleri yarı kapalıydı; zihni görünmeyen bir perdeye dokunur gibiydi. Nefes alırken çevredeki sessizliği hissetti; doğanın değil, başka bir şeyin sessizliğiydi bu.

Emrah, taşın üstüne kurduğu küçük ekranı kontrol etti. Cihazdan tiz bir sinyal sesi geldi.

"Abi…" dedi fısıltıyla. "Bura niye bu kadar sessiz? Ne kuş var ne böcek…"

Ekrandaki çizgiler dalgalandı. Isı noktası şimdi nabız gibi atıyordu; her atımda toprak hafifçe titriyordu.

Seda başını kaldırmadan fısıldadı.

"Çünkü burası canlıları kovar."

Rüzgâr bir anlığına durdu.

"Burada başka sesler konuşur… Ve şu an bizi dinliyorlar."

O anda orman, sanki bir nefes alır gibi genişledi.

Can diz çöktü, toprağa dokundu. Islaktı ama sıcaktı. Parmaklarının ucunda bir nabız atıyordu; sanki toprak yaşıyordu. Emrah'ın taşıdığı cihaz kısa bir sinyal verdi. Ekranda beliren ısı dalgası büyüyordu.

"Kuyu yakın," dedi Can, kalkarken.

"Seda, dualarını başlat. Cihazları çevreye yerleştir."

Seda başını eğdi, fısıltıyla okumaya başladı. Yâsin Suresi'nin ayetleri, rüzgârla birlikte toprağa yayıldı. Zemin titredi; ağaçların yaprakları yukarıdan dökülmeye başladı.

Eğrelti otlarının ardında bir yarık açıldı. Taştan bir çember belirdi; çevresi eski Türk runik yazılarıyla mühürlenmişti. Seda diz çöküp yazıyı okudu:

"Qorïyïcılarïn birinçi mühürü. Mete Hanïn qanïyla yazïldï."

Sonra başını kaldırmadan çevirdi:

"Koruyucuların ilk mührü… Mete Han'ın kanıyla yazıldı."

Sesi çatladı.

"Ve sonuncusu da burada olacak."

Emrah gözlerini kuyudan ayıramadı.

"Milattan önce mi?" diye fısıldadı.

Can ayağa kalktı, eli hâlâ kılıcının kabzasındaydı.

“Gardiyanlar, Osmanlı’nın gölge birliğiydi,” dedi.

“Bu mühür, onların ilk büyük savaşlarından kalma.”

Kuyunun içinden kuru bir nefes yükseldi. Toprak, bir varlığın uykusundan dönmesi gibi hafifçe titredi. Sonra derinlerden boğuk bir ses duyuldu; Babil’in karanlık çağlarından kalma bir dilde:

“Līm šanāti asmutu… ina dāmi attallaku.”

Seda’nın yüzü soldu. Bir an gözlerini kapadı; ses, kelimelere değil, anlamlara dokunuyordu. Sesi fısıltıya dönüştü:

“Bin yıl sustum… Şimdi kanla konuşacağım.”

Rüzgâr durdu. Ağaçların gövdeleri bile geri çekilmiş gibiydi. Seda geri adım attı, gözleri dehşetle büyümüştü.

“Bu… Šarru-Dāmu,” dedi titreyerek.

“Kanın Kralı. Osmanlı’daki Gardiyanlar tarafından mühürlenmiş bir varlık.”

Kuyunun içinden bir gölge yükseldi. Gözsüz, kül rengi bir siluet; damarları kan kırmızısı ışıkla örülmüş: Šarru-Dāmu.

Hava bir anda ağırlaştı; cihazların göstergeleri sapıttı, pusulalar dönmeyi bıraktı. Varlık, kuyudan tamamen çıktığında bedeni duman gibi kıvrılıyor, her hareketinde toprağı titretiyordu. Rüzgâr yön değiştirdi, kuşlar sessizleşti.

Seda geriye çekildi, gözleri dehşetle açıldı.

“Bu mühür… Uyandırılmış!” diye bağırdı.

Can kılıcını çekti; İkra’nın üzerindeki ayetler ışıkla parladı. Emrah kamasını kaldırdı, dişlerini sıkarak “Bismillah!” dedi ve ileri atıldı. Çeliğin keskin sesi havayı yardı, ama Šarru-Dāmu’nun

bedeni üçe bölünüp yeniden birleşti. Kahkahası, ormanın derinliklerinde yankılandı; sanki toprağın altındaki bütün kemikler gülüyordu.

Saha cihazlarından kıvılcımlar çıktı, ekranlar karardı. Emrah geriye sıçradı, nefes nefeseydi.

"Bu ne lan… Ölümsüz mü bu?"

Seda dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini toprağa bastı ve okumaya başladı.

"Kul e'ûzü bi rabbil felak…"

"Kul e'ûzü bi rabbin nâs…"

Sesi büyüdükçe hava titredi. Toprak çatladı, rüzgâr geri çekildi. Šarru-Dāmu birkaç adım geriledi, sonra bir öfke dalgasıyla yeniden saldırdı. Kırmızı damarları uzadı, canlı ipler gibi kıvrılıp Emrah'a fırladı.

Emrah kamasını kaldırdı, bir darbeyle damarları kesti. Ama kesilen her parça yere düşer düşmez duman olup yeniden varlığa eklendi.

"Abi, bu şey ölmüyor!" diye bağırdı; sesi korkuyla karışmış bir öfke gibiydi.

Can, İkra'yı iki eliyle kavradı. Gözlerini kapatıp fısıldadı:

"Zayıf noktası kuyuda… Mührü yeniden bağlamalıyız."

Šarru-Dāmu havada süzülüyordu şimdi; bedeni bir yılan gibi kıvrılıyor, her nefeste kan kokusu yayıyordu. Can, çapraz bir darbe indirdi. Ayetler havada parladı, kılıç ışığı varlığın gövdesini yırttı. Šarru-Dāmu bir çığlık attı, geri çekildi ama sadece bir anlığına. Sonra toprağa gömüldü. Yer bir nabız gibi attı… Ve varlık, bir anda yeniden fırladı; bu kez iki kat büyümüş, kırmızı damarları ağaçlara dolanıyordu.

Seda'nın gözleri kısıldı; havadaki uğultu değişmişti.

"Kalbi kuyunun dibinde!" diye bağırdı.

"Orada bir mühür var!"

Emrah, yanında getirdiği saha cihazını kuyunun kenarına yaklaştırdı. Ekranda dalgalanan bir ışık beliriverdi; sembolik bir işaret, mühür gibi yanıp sönüyordu.

Can, kılıcını sıktı.

"Emrah, cihazı sabitle! Seda, duayı kesme!"

Emrah diz çöktü, cihazı taş zemine sabitlemeye çalıştı ama o anda Šarru-Dāmu'nun damarlarından biri fırladı. Cihaza sarıldı, onu bir oyuncak gibi havaya kaldırıp yere çaldı.

Metal paramparça oldu.

Emrah küfretti, kamasını yere sapladı. Bir dua mırıldandı: kelimeleri öfke, sesi korkuydu.

Seda'nın duaları hızlandı; sesi artık dua değil, dalga gibiydi. Orman titreşti, ağaçların gövdeleri çatladı. Šarru-Dāmu bir an geri çekildi, ama hemen ardından kuyudan yeni bir dalga fışkırdı.

Gölgeler her yandan yükseldi. Karanlık bedenler, Šarru-Dāmu'nun küçük kopyaları gibi kıvrılıp çoğalıyordu.

"Bunlar ne lan?!" diye bağırdı Emrah, birini kamasıyla biçerken. Gölgeler dağılıyor ama her biri yeniden birleşip ayağa kalkıyordu.

Can, İkra'yı havada savurdu. Kılıcın üzerindeki ayetler parladı, gölgeler yanarak dağıldı.

Ama Šarru-Dāmu'nun ana bedeni hâlâ ayaktaydı.

"Emrah! Tespih zincirini aç!" diye bağırdı Can.

Emrah belindeki zinciri kopardı; boncuklar yere düşmeden önce iki eliyle bir dua mırıldandı. Boncuklar havada dönmeye başladı, aralarından kıvılcımlar sıçradı. Dualarla örülmüş o tespih, varlığın etrafında dönerek dairesel bir ışık halkası oluşturdu. Boncuklardan yayılan dua enerjisi, Šarru-Dāmu'nun damarlarını yakıyordu.

Varlık bir çığlık attı; öyle bir ses ki kuşlar bile gökten düştü. Sonra öfkeyle toprağı yardı, Can'a doğru atıldı. Can kılıcını kaldırdı, darbeyi savuşturdu ama çarpışmanın gücü onu birkaç adım geri itti.

Seda gözlerini kapadı; elleri toprağa bastı, rüzgârın yönü değişti.

"Mührü kırmak için kan istiyor!" diye haykırdı.

"Can! Kılıcını kuyuya sapla!"

Can hızla kuyunun kenarına koştu, ama Šarru-Dāmu'nun damarları yolunu kapattı. Emrah öne atıldı, kamasıyla damarları biçti. Her darbesinde dua mırıldanıyor, çeliğin sesiyle nefesleri birbirine karışıyordu. Toprak alev gibi nefes alıyor, her şeyin sonu yaklaşıyordu.

Can, İkra'yı havaya kaldırdı. Tüm gücünü boşalttı; çelik, toprağa saplandı. Ayetler kuyunun dibindeki mührü yaktı; bir ışık patlaması ormanı sardı.

Šarru-Dāmu bir çığlık attı ve kuyunun içine çekildi; damarları toza dönüştü, rüzgârla savruldu.

Toprak aniden sustu. Seda nefes nefese yere çöktü, elleri hâlâ titriyordu.

"Bu mühür test ediliyordu… Biri sınırlarımızı yokluyor," dedi mırıldanır gibi.

Emrah kamasını silerken hâlâ ürperiyordu.

“Bu… Bu neydi abi? Ölmeyecek sandım.”

Can parşömeni çıkarıp toprağa bastırdı; mührü yeniden ördü.

“Kim eski mühürleri kırarsa, yeni çağın felaketini çağırır,” dedi soğuk bir sesle.

Emrah gözlerini kısıp sordu: “Bunu kim yolladı?”

Can başını ağır ağır salladı.

“Valeria’dan daha büyük bir el. Al-Haris var işin içinde.”

Seda ürperdi, gözleri uzakta bir yerleri aradı.

“Rüyasına girdiler… Asiye’yi bulmalıyız.”

…

Asiye uyumuyordu; uykusu bir çağrıydı. İstanbul’un kenar mahallelerinden birinde, eski bir dergâhta saklanıyordu. Rüyalar onun için artık sığınak değil, geçit olmuştu.

O gece, kendini bir çölün ortasında buldu. Gökyüzü yanık turuncuydu, güneş yoktu ama sıcak yakıcıydı. Kumlar titriyor, ufuk çizgisi bir nefes gibi dalgalanıyordu. Uzakta taş bir kapı yükseliyordu; üzerinde bir mühür vardı, siyah bir gözle parlıyordu.

Adım attıkça kumlar ayaklarının altından kaçıyor, toprağın sesi kısılıyordu.

Bir ses duydu, yakından değil, içinden:

“Ey iki âlem arasında doğan… Uyanma.”

Arkasına baktı, kimse yoktu. Ses bu kez daha yakın, daha derindi:

“Adın gökte yazılı. Nur ve Haris… Sana gelenler seni zincirler. Ben seni özgür bırakırım.”

Valeria'nın fısıltısı bu kez netti; sesi, rüzgârın içinden değil, Asiye'nin zihninin derinliklerinden geliyordu.

"Direniyor," dedi Valeria. "Rüyasında bile bilinci taşıyor. Ruhunu kırmamız gerek."

Kumların altı titreşti. Gökyüzü, yanık turuncudan mora döndü. Al-Haris'in sesi daha ağır ve derinden geldi.

"Zamanla olacak," dedi. "Aklının kıyısından gireceğim. Ona vaatlerde bulunacağım. Kapıyı kendi elleriyle açacak."

Asiye bağırmak istedi ama boğazından ses çıkmadı. Nefesi bile havada asılı kaldı. Kapıdan beyaz bir ışık sızdı. Işık o kadar parlaktı ki çöl bir anda sessizliğe gömüldü.

O sessizliğin içinden başka bir ses konuştu; Valeria'nınki ya da Haris'in sesi değildi.

"Gerçek adın Zehra," dedi ses. "Cennetten önce verilen isim."

Asiye'nin gözleri irileşti. Boynundaki kolyeye dokundu; annesinin ona bıraktığı küçük, soluk madalyonda aynı kelime kazılıydı: Zehra.

O an kalbi sıkıştı, sanki geçmiş ve şimdi tek bir nefeste birleşmişti.

Kumlar aniden kararmaya başladı; altlarından siyah bir su sızıyor, yüzeyi dalgalanıyordu. O karanlık sudan saydam bir yılan yükseldi. Gözsüzdü ama bakışı hissediliyordu: soğuk, delici ve kadim.

"Reddetme, Zehra," dedi yankılanan bir ses.

"Kaderini gösteriyorum."

Yılanın bedeni kıvrıldı, Asiye'nin koluna dolanmaya başladı. Tenine değdiği an buz gibi bir soğuk, sonra yakıcı bir acı bıraktı. Asiye geri çekilmek istedi ama ayakları kumun içine

gömülmüştü; bedenini geri çekemiyor, sadece gözleriyle kaçıyordu. Tam yılanın dişleri tenine değecekken gökyüzü yarıldı. Bir ses, rüzgârla birlikte yankılandı:

"Asiye… Uyan. Ayetle geliyorum."

Seda'nın sesiydi. Rüyanın dokusuna sızmıştı, kelimeleri ışık gibi patlıyordu. Beyaz bir alev gökten indi, taş kapıyı paramparça etti.

Valeria öfkeyle çığlık attı.

"Kız elimden kaçıyor!"

Al-Haris'in sesi gök gürültüsü gibi yankılandı:

"Rüyada kaybettik… Gerçekte kazanacağız!"

Yılanın bedeni duman olup dağıldı. Siyah sular geri çekildi, kumlar yeniden solgun rengini aldı. Asiye dizlerinin üzerine düştü, nefesi kesilmişti. Kapı artık yoktu ama içindeki yankı hâlâ susmamıştı.

Asiye aniden gözlerini açtı. Ter içinde kalmıştı; kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Bir süre nerede olduğunu anlayamadı. Sonra duvarlardaki çatlakları, pencereden süzülen loş ışığı gördü. Dergâhtaki dar odasındaydı ama hava hâlâ rüyadaki gibi ağırdı. Yavaşça doğruldu. Kapının ardında bir şey kıpırdadı; gölge, duvara vurup kayboldu. O an sessizlik delindi. Telsizden cızırtılı bir ses geldi, derin ve tanıdık:

"Asiye, biz geldik."

Can'ın sesiydi.

Gardiyanlar onu bulmuştu; Seda'nın rüyanın izini takip etmesi sayesinde. Rüya sona ermişti ama Asiye hâlâ oradan bir parçayı yanında taşıyordu.

Asiye, odanın köşesinde titriyordu; kolyesini göğsüne bastırmış, sanki orada bir kalp daha atıyordu. Kapı açıldı. Can, Seda ve Emrah içeri girdi. Seda elinde Kur'an'ı tutuyordu; yanına diz çöktü, göz göze geldiler. Bakışlarında bir ablanın sabrı, bir savaşçının ciddiyeti vardı.

"Kimdi o sana seslenen?" diye sordu, sesi sakin ama kararlıydı.

Asiye'nin dudakları titredi.

"Adımı biliyordu… Zehra dedi. O ben miyim?"

Seda elini onun omzuna koydu.

"Belki de," dedi sessizce. "Belki de kim olduğunu ilk kez hatırlıyorsun."

Seda'nın içinden geçenleri kimse duymadı ama o an biliyordu: Asiye sıradan biri değildi.

Onun kanında, iki âlemin kapısını açacak anahtar gizliydi.

3. Bölüm – Abasının Gölgesi

Sarıyer'in ormanı, akşam ezanının yankılarıyla sessizliğe gömülmüştü. Minarelerden yükselen ses, ağaçların arasına çarpıp yankılanıyor, sonra yavaşça sönüyordu. Gökyüzü yanık turuncuya dönmüş, ufuk çizgisi karanlığa karışmıştı. Rüzgâr bile susmuştu; yapraklar kıpırdamıyor, kuşlar sessizdi. Ezanın son nağmeleri kayboldukça sessizlik ağırlaştı; sanki dua ile lanet arasındaki sınır incelmişti.

Can, bir çam kütüğünün yanında diz çökmüş, elini toprağa bastı. Nemliydi ama altından sıcak bir titreşim geçiyordu. Derin bir nefes aldı; havada metalik bir koku vardı: eski kan. Bir kurban verilmişti ama izler taze değildi.

Başını kaldırdı, etrafına baktı. Orman sessizdi ama sessizliğin içinde bir şey nefes alıyordu.

"Burada bir şeyler olmuş," diye mırıldandı.

Elini İkra'nın kabzasına götürdü. Kılıcın üzerindeki ayetler, ezanın son ışığını yakalayıp solgun bir parıltıyla yanıt verdi.

GARDİYANLAR

KISIM 1 • KUTSAL SAVAŞ

Bazı kapılar dua ile açılmaz.
Kan ister.

Yüzyıllardır mühürlü tutulan bir savaş,
sessizce yeniden başlıyor.

Ne manşetlerde yer alacak ne de tarihe yazılacak.
Çünkü bu savaş, hiç yaşanmamış gibi yapılmak zorunda.

İstanbul'un altında, unutulmuş tekkelerde
ve terk edilmiş mekânlarda birileri hâlâ nöbette.
Onlara Gardiyanlar deniyor.

Cinler uyanıyor.
Vampirler antlaşmaları bozuyor.
Ruhsuzlar aramıza karışıyor.

Ve en tehlikelisi:
Düşman artık gizlenmiyor.

Kadim yeminler çözülürken, mühürler kırılıyor;
geçmişte gömüldüğü sanılan sırlar yeniden nefes almaya başlıyor.
Bu savaşta kılıç kadar söz,
inanç kadar ihanet de öldürücü.

Kim dost, kim avcı, kim kurban...
Bunu anlamak için artık çok geç.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-8579-18-5